

Krigsministeren: Det ærede Folkething har ved en tidligere Leilighed vedtaget, at det Beløb, som i Finantsloven var foreslaaet som Pension for Major Koefod, ikke skulde bevilges. Den ærede Formand i Finantsudvalget udtalte imidlertid, at der ikke var Spørgsmaal om at nægte Pensionen, men kun, om ikke Pensionen burde bestemmes ved en særlig Lov, hvormod han nu har udtalt, at han meente, en saadan Pension burde fastsættes til en rund Sum, og han synes altsaa at drage i Tvivl, hvorvidt der kan tilkomme Major Koefod den fulde reglementerede Pension. Denne Sag har været saa fuldstændigt behandlet, og der er fra flere Sider udtalt saa forskellige Meninger derom, at det vil være vanskeligt at søie Noget til, hvad der allerede er oplyst; navnlig have Krigsministeren, Finantsministeren og Justitsministeren fremført Alt, hvad der fra Regeringens Side var at oplyse i denne Sag. Jeg troer imidlertid, at der dog er et Par Punkter, som ikke er blevet skænket den fornødne Opmærksomhed. Det ene af disse Punkter er det, at Major Koefod, som ved Dyrørets Udbrud i Rendsborg var syg, strax paa tjenstlig Maade har indberettet til sine rette Foresatte, at han paa Grund af Sygdom var forhindret fra at begive sig til Kjøbenhavn. Ved uheldige Omstændigheder er denne Melding bleven forlagt, og er ikke kommen til Bedkommendes Kundskab, dengang Major Koefod i Foraaret 1849, et Aar efter Dyrørets Udbrud, vendte tilbage til Kjøbenhavn. Krigsministeriet kjendte ikke dengang hiin Melding; man fik først i September Maaned af to Officerer, Obersterne Høst og Hindenburg, der da kom tilbage fra Fjansens, den mundtlige Melding, at Major Koefod var syg og i den Grad angrebet af Chiragra, at han ikke var istand til at skrive. Man erfarede ogsaa, da han kom her tilbage, at han under sin Fraværelse havde oppebaaret Gage af den oprørste Regjering. Disse to Omstændigheder maatte Regjeringen naturligviis ansee

for meget paaafaldende, og de gavede Anledning til, at en Undersøgelsscommissiøn blev nedsat. Havde Krigsbestyrelsen vidst, at Major Koefod strax paa tjenstlig Maade havde indmeldt Marsagen til, at han ikke strax kom tilbage, troer jeg ikke, der vilde være bleven indledet nogen Undersøgelse imod ham. Saaledes som Sagen nu staaer, og efter hvad der nu til forskellige Tider er oplyst, har han, som sagt, strax gjort skriftlig Melding; der eksisterer ogsaa et Brev, en Melding fra daværende Capitain Geltzer af Artilleriet til Artilleriebrigaden, om, at han (Geltzer) var undsluppen af Fjansens tilligemed endeel andre Officerer, som han nævngiver, hvori det tillige oplyses, at Major Koefod er bleven tilbage i Rendsborg som syg. Det er ogsaa oplyst, at Prindsen af Augustenborg, som tog Befalingen i Rendsborg, sendte en Major Schütz af Artilleriet, som gik over til Dyrøerne, til Major Koefod, for at fratage ham den ham anbeføede Commando som Løjtnant. Ligeledes er der fremkommet et Brev, skrevet i November s. A., fra hans Hustru til en Officeresfrue her i Kjøbenhavn, hvori hun skriver, at Manden fremdeles er syg, men dog noget bedre, og venter som snarest at kunne komme tilbage til Kjøbenhavn. De to ovennævnte Officerer have i Forhøret erklæret, hvad ogsaa er bekjendt ved de Artillerieofficerer, som have gjort Tjeneste i Rendsborg, at Major Koefod har været almindeligt bekjendt som een af de meest danskfjædede Officerer i Rendsborg, saa at hans Omgang derved endog er bleven meget indskrænket, og der er Ingen, der har næret nogen Tvivl om, at han jo vilde vende tilbage til Danmark. Jeg kan ogsaa anføre en anden Particularitet om hans Sindelag. Han havde kort før Dyrørets Udbrud sendt een af sine Sønner her til Kjøbenhavn, for at blive opdragen til Militærtjenesten; da Krigen udbrød, tog denne Søn Tjeneste som Frivillig i vor Armee.